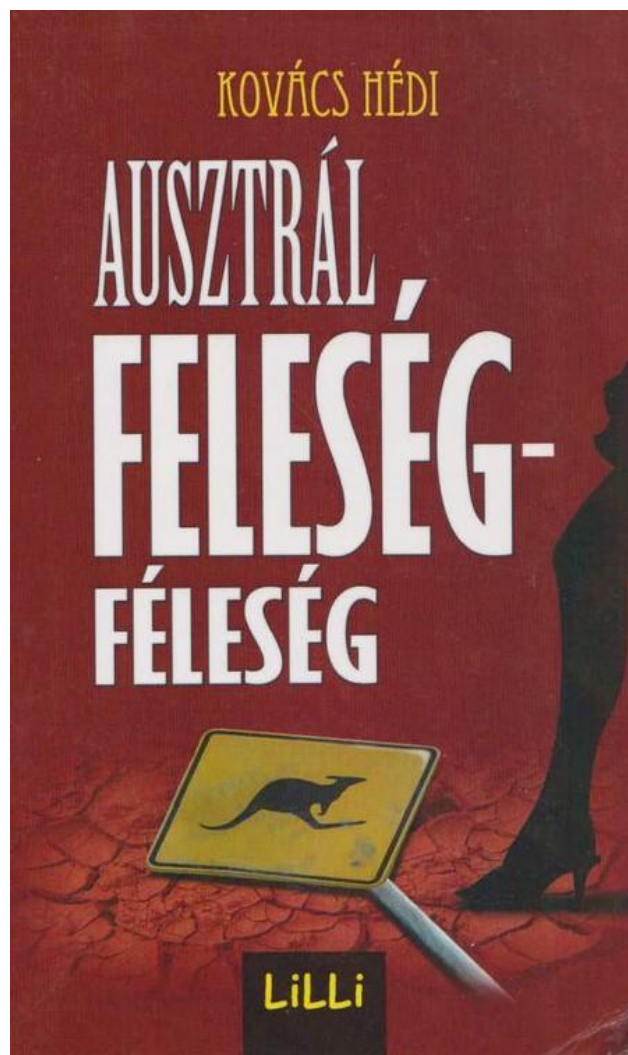

KOVÁCS HÉDI

AUSZTRÁL FELESÉG- FÉLESÉG

BELELAPOZÓ

A "kintmaradós" utak, amelyek "visszajövős" utakká lettek.

1. részlet

... ki vagyok én?

Egy magyar pötty a nagy világvalóságban, egy állandóan társra vágyó, ugyanakkor az egyedüllétet kedvelő, tehát totál ellentmondásos nő. **Egy nő, aki imádja a gyerekeit, miközben maga is közel 45 évig gyerek maradt.**

Egy nő, aki negyvenen túl a világ másik végén gondolta megtalálni a... mit is? Boldogságot? Nem, ez túl nyálás! A társat? Igen, azt, de nem csak ez volt a cél.

Akkor mit is? Talán önmagát! Igen, talán önmagam szerettem volna végre révbe lökdösni, a helyes mederbe terelgetni, és mert más nem volt rá képes, hát magam végeztem el a nemes feladatot.

Illetve nem végeztem el én sem, mert... hát ezért ültem le írni. Szóval, eljutni Ausztráliáig ma már nem egy nagy kunszt. Pár százezer forint vagy a szerencsésebbeknek egy meghívólevéllel megspékelt repülőjegy, és huss!

Ha teszem azt, 15 féle indulási és érkezési státusz van, akkor én egy 16. féle vagyok. Ilyen nincs több. (Nem mintha büszkeséggel töltene el!)

Ahogy én végigsöpörtem 8 alkalommal a Sydney-Európa-Sydney utat, hát úgy nem sepregette senki a felhők feletti kerozintól koszos placcot. Nem, ez nem volt amolyan rákészülős turistaút, vagy családlátogatás, vagy hátizsákos, vagy szülőtámogatós, nyelvtanulós út, ez nem az volt egyszer sem!

Az én útjaim amolyan „kintmaradós”, „ott akarok élni típusú” utak voltak.

Persze mindig szigorúan hivatalos módon, fensőbbes hangon rikácsolva minden más módon kitelepülő utazóról. Ha el szeretném mesélni, nem csaphatok bele a közepébe, muszáj az „utam” egyéb állomásairól is beszélnem, mert különben nem lenne érthető, hogyan lehettem olyan féleszű. Mert eleinte én sem értettem.

Később elmagyaráztam magamnak. Azt hiszem, megértettem, de ehhez beszélni kellett „magammal”, és én megtettem.

Ez a röviden és szerényen csak „az írás”-nak nevezett művem, az én kis privát frigyládám (óhh szerénységem), benne a nagy tanulságokkal, amik csak úgy

repkednek kifelé, ahogyan megnyitom a ládámat. Persze igyekszem a rosszabb részeknél bezárni a ládát, nehogy egy-egy részlet, jesszusom, megismétlődjön!

Azok a részek süllyedjenek a pokol összes bugyraiba, a láda mélyére, nyelje el a világegyetem legsötétebb fekete lyuka! (...végre egy neves egyetem az életemben...)

Villámcsapásként sújtott le rám a szó: Ausztrália.

2. részlet

Szóval, egy szép napon, valamikor a kilencvenes évek végén, villámcsapásként sújtott le rám a szó: Ausztrália.

Ezután még ilyen szavak, mint: „elmenni, messze, itt nem jó, ott jobb lesz, minél messzebb, annál jobb, hahaha, majd meglátja mindenki, bebizonyítom, jól megmutatom...”

Hogy mi az, amit megmutatni szerettem volna, magam se tudom, hiszen önálló életre képtelen voltam a távolban, viszont a függőséget sem viseltem el mástól.

Ez az Ausztrália-örületem, ez betett nekem! Mi ez az ország nekem, vagy ki ez nekem?

Már-már megszemélyesítem az országot, mint valami szerelmet, amiért majd megdöglik az ember lánya. Ez amolyan „taposs el, tiporj meg”-szerelem. Minél nagyobb farbarúgás ér, annál jobban vágyom a következőre, és az nem késik.

Mondtam, ha meghalok, tömjenek ki, és mint sohasem követendő példát állítsanak ki a Természettudományi Múzeumban, és írják oda: **Australiasz Kimenősz, de mindig Visszajövösz típusz.**

Nem normális, önsorsrontó, vagy valami hasonló, ismeretlen fajta.

Hát ismersz, tudod! Ma ilyen vitriolos a hangulatom és a tollam. Illetve – boldog békeidők! – már nem a toll vitriolos, hanem a klaviatúra, ami mint tudjuk, nem egy véget nem érő kirándulás, hanem az a bigyó, amin verem a billentyűket.

Most, hogy már letisztulni látszanak a velem megtörtént, amolyan szappanopera-szerű történések, azt gondolom, mindvégig bizonyítani akartam.

Mert ugyan miért is tesz az ember bármi szépet vagy különlegeset, ha nem bizonyításképpen? Magának, a világnak, szűkebb környezetének. És akkor ott álltam én, negyvenévesen, aki a világon semmit nem tettem még le, azonkívül, hogy velőtrázóan szépen vasaltam és imádtam mosni, valamint a lakásban elvágólag álltak a pormentes nipppek és díszek a polcokon. Semmit!

Középszerű maradtam úgy, hogy nem éreztem magam annak. Tudom, ez nagyon nagyképűen hangzik, de sajnos ezt éreztem, és beleestem ebbe a tévesen értelmezett hibába. Szerettem volna bizonyítani, elsősorban talán Apámnak.

Anyu szegény elfogadott olyannak, amilyen voltam. Ha két kiló krumplival slattyogtam fel az emeletre, én voltam a legteherbíróbb nő a világon.

Mint sokakat általában, a hiúság és elégedetlenség hajtott! Akkor ezt még nem ismertem fel, magyarázatként a körülöttünk dúló háborús időket és a jobb élet reményét meséltem mindenkinek. Miközben egyáltalán nem éltem rosszul.

Volt lakásunk, ahol a szüleimmel lakhattam, szép nagy, polgári lakás, Budapest egyik legjobb helyén. Volt egy kis garzonom, pocsék helyen, egy nagy, tizenkét emeletes garzonházban, de volt. Volt a családnak egy kis agárdi nyaralója. Voltak szüleim, akik imádtak és mindenben mellettem álltak. Ma már egyik sincs! Szó szerint, se lakások, se nyaraló, se szülők. **Ma joggal ágálhatnék, de elvesztettem a jogot arra, hogy bármiért is ágálhassak!** Történetemben és az életemben minden út férfiakkal van kikövezve! Mehettem volna Pápua Új-Guineába, hisz messze van, de gondoltam, husikás vagyok, lehet, hogy idő előtt felfalnának.

Én azonban elindultam a vágyott ország, Ausztrália irányába, még hozzá úgy, hogy életem 95%-át, tehát az eddig leélt időm tetemes részét egy helyen töltöttem. Egy lakásban, egy utcában, kerületben, és én még az utcából sem vágytam el ezt megelőzően. **„Ó - mondogattam mindig -, ha nem hallhatom, amint a troli a téli utcán, a havon elsuhan, és surranásának jellegzetes hangja nem jut el hozzám, akkor nekem végem.”**

Aztán elkezdődött indulásaim sora, az azóta tartó örökös Canossa-járásom, városon belül és országon túl.

„Gyere, fiam, indul egy hajó arra a távoli földrészre...”

3. részlet

Hétszer voltam kint, de szinte mindig ugyanott, Sydneyben és környékén. Én előző életemben **egy rettenthetetlen kalóz lehettem**, aki valahogy mindig elhajózott a sziget mellett, és amikor végre kikötött, elkergették az időközben telepekké váló angolok!

Vagy **lehettem még egy lázadó aboriginal**, aki botjával kalingyászva űzte a telepeseket, de végül visszavonulni kényszerült népes családjával egyetemben.

Vagy **lehettem egy telepes**, aki legörgetve pár pohár whiskyt, jól elagyabugyálta asszonyát, amiért az pár évvel előtte azt mondta neki: „Gyere, fiam, indul egy hajó arra a távoli földrészre, ahol aszongyák, jó az élet!”

Vagy **tán én magam lehettem Cook, a kapitány**, aki egyenes derékkal állva árbocosán, határozott mozdulatokkal elfoglalta a földrészt. Lehet benne valami!

Erre az egyenes derékra utalhat mostani állandó lumbágóm és derékpanaszom! Hétszer voltam ott, mégsem tudok úgy írni az országról, ahogyan kellene, semmi az agyamban az évszámokról, az első vagy második nagyhírű kormányzóról, semmi olyan, amit már rég tudnom kellene.

Tudok viszont mást. Érzéseket, sétákat, amikor a George Streeten végigmegyek, és látom az embereket, a nemzetköziség egyetemes megvalósulását vagy az unalomig látott, de sosem unalmas Operaházat a körülötte lévő nyüzsgéssel, és hát a híd, a híd, a Harbour Bridge, a hidak hídjá, és ez így mind együtt.

Jó magyar létemre persze nem lenne szabad így beszélnem egy ausztrál hídról, hiszen ugyanakkor előnt a melegség, amikor a pesti rakparton araszolva a dugóban bámulom a fenséges Duna-partot, a gyönyörű pesti hidakat sorban.

De mégis, de mégis! Amikor ott állok a száz és száz képen látott kikötőben, azon a helyen, mindig elkap valami különleges érzés, nem tudom, minek nevezzem. Talán. hogy ez így most együtt olyan csodálatos, le kéne ülni és hagyni, hogy lemenjen a nap, csak ülni és megvárni, ahogyan újra feljön, és én még mindig ott ülnék, és arra gondolnék, ez annyira tökéletes, hogy nem tudom itt hagyni.

Mi lehet az a dolog, amikor egy ember egy országgal szinte már megszemélyesített viszonyban van, amolyan mindent elsőprő és felégető nagy szerelemben?

Az ország hagyja, hadd szeressem, nem tesz érte semmi különöset, csak van. Tudja, ez pont elég. Ő van, és nem is akárhogyan, fenségesen, beleegyezően, állandó mosolygással és derúvel, napfényesen vagy frissítő esővel, szinte barátságos főhajtással hívogatóan vár.

Lehet, tényleg egy aborogin ember voltam annak idején, és most csak vissza akarok térni.

De ennyire?!

Mindenképpen messzi akartam menni.

4. részlet

Hát lássuk, mire megyek, ha megpróbálom magammal és másokkal megértetni, mit miért tettem!

Miért van az, hogy egy egyébként mások és maga által is elég értelmesnek mondott nő bedől minden, az átlagnál szélesebb férfimosolynak, vagy miért dől bele minden szélesebbre tárt ölelő férfikarnak? Nem, személyemben nem egy hetéra vezett el, egyszerűen arról van szó, hogy mindig többet reméltem egy kapcsolattól és a férfitől, mint amit az nyújtani tudott vagy akart.

Így tehát miért lett volna másként az Ausztráliát övező férfikarokkal? **A különbség annyi, ha az ember például egy lajosmizsei férfi ölelő karjában csalódik, akkor megrázza magát, hazakocog a távolsági busszal vagy a vonattal, és a lelke ápolásán túl nem sok feladata marad.** Azonban a magam választotta távolságból nehezebb áldozatok nélkül hazarohangálni.

Hogy miért akartam én Ausztráliában élni? Hogyan és honnan jött ez a gondolat, amely gondolatot éveken át tartó tettek követtek? Megpróbálok okokat keresni, és lesz is, hiszen nem véletlenül indultam el több alkalommal is!

Egy madárfüttyös reggelen – már milyen madárfüttyös lehetett az a reggel a belváros szívében, trolibuszok zöttyenése miatt rengő, már fentebb említett lakásunkban – a kattogásra hajlamos agyamba bekattant, hogy számomra és akkor még kiskorú gyermekem számára. egy távoli ország lesz a legmegfelelőbb. Nevezetesen Ausztráliára gondoltam, bár Új-Zéland is felmerült, távolabb már nem mertem gondolatban jövőt építeni, úgy éreztem, ennél messzebb már tervezni sem lehet.

Mindenképpen messzi akartam menni, Amerikát kihagytam a lehetséges célirányt tekintve. Az a zizegős életforma nem nekem való. Európa „túl közel van”, gondoltam.

„Maradt” Ausztrália, amiről szinte semmit se tudtam, csak annyit, hogy koala, kenguru, Cook kapitány és slussz. Szerettem volna becserkészni az országot, valamicskét megtudni róla, kapcsolatokat teremteni.

Lehet, ma az internet széles körű használatát alapul véve nevetségesnek tűnik, de akkor, 10- 11 évvel ezelőtt, még nem túl sok lehetőség nyílt arra, hogy hipp-hopp megismerjem.

Első körben telefonon felhívtam, mint lendületes újkori felfedező, akadálylegyőző és el nem tántorítható, a konzulátust, és előadtam, hogy kapcsolatépítés céljából levelezni kívánnék néhány távolba szakadt magyarral, tudnának-e segíteni ebben?

Már a telefonbeszélgetés is lázba hozott, bár magyarul beszélő magyar ember válaszolt a kérdéseimre, de a tény, hogy a távoli és igen egzotikusnak tűnő országgal valamilyen, ha bármi gyenge szállal is, de kapcsolatban álló lényel diskurálok, izgalmasnak tűnt.

Dedós, dedós! Tudom!

1998-at írtunk, a távoli utazások még nem voltak ilyen mindennaposak, mint manapság. Ausztrália egy vágyálomnak tűnt sokaknak – még ma is az. Bezzeg utazásaim során, pláne ahogyan az évek múltak, azt láttam, szinte nem elég az a járatmennység, ami hozza az embereket Ausztráliából, és vissza oda vissza. Zsúfolásig, mondhatni színültig teli gépeken utaztam, egyre több magyarral,

Visszatérve a konzulátusra, a vonal túlsó végén elmondták, semmiféle összehozás és kapcsolatépítő tevékenységet nem végeznek, de, – mondta az egyre kedvesebb hang – a kint élő magyarok hetilapjának címét megadja, ha gondolom, írjak pár sort, hátha megjelentetik, és akkor nekem leszen Kánaán és levelezés és kapcsolat.

A címet valóban megkaptam, és elkezdődött álmodozásaim kora. **Elkezdődött az újkori időszámításom, melynek alapja egy ország volt, melyről a világon semmit nem tudtam, csak azt, borzasztó messze van.**

Lényegében semmit sem becsültem meg.

5. részlet

De félretéve a tréfát, vajon miért vágytam el otthonról, el a megszokott életemtől, a lakástól, melyben életem 95%-a telt, el a mindennapoktól, amelyek mai eszemmel nézve nem voltak túlságosan izgalmas mindennapok, de szépek, kedvesek és biztonságosak voltak.

Balga nő! **Az izgalom, a különlegesség iránti vágy, a bizonyítás, hogy képes vagyok bármire, még a távolban gyökeret verni is akár, mindez erősebb volt az akkori életem megbecsülésénél.**

Lényegében semmit sem becsültem meg! Talán ez az első észrevétel és tanulság! Muszáj, muszáj és harmadszor is muszáj megtanulni megbecsülni a körülöttünk lévőket. Embert, helyzetet, tárgyakat, jelenségeket, eseményeket egyaránt!

Ennek híján az emberben előtör egyfajta egészségtelen elégedetlenség, amely nem visz jó utakra. Hívságok, csillogás, valami különleges utáni vágy. Olyan épület, amelynek nincsenek alapjai, tehát törvényszerű, hogy a nehezen felépített emeletek előbb inogni kezdenek, majd nyikorogva, lassan nagy port kavarva, irtózatossá válnak az egész ház!

Rossz építész rossz háza!

Én akkor még nem tudtam, de elkezdtem megépíteni az én hatalmas házamat.

Igaz, zavaros időket éltünk, minden olyan képlékeny és bizonytalan volt, Európa sem volt éppen csendes, háborúk, halálok, zajos politikai események, és én apa nélkül neveltem egy fiúgyereket, akkor azt hittem, micsoda áldozatokkal. Ma már tudom, azok az idők szép áldozatokkal voltak teli, olyanokkal, amelyek nem is áldozatok, csak tennivalók, hétköznapiak, amikkel együtt lehet élni.

Az első és talán legfontosabb indokom az volt, hogy békességre vágytam, egy innen lehetőleg minél távolabbi országban, ahol az élet könnyebb lehet, és nem határokon túl dúló rémségektől kell tartani.

Valamint az a tény sem volt mellékes, hogy Ausztráliában fergetes rendszerváltásoktól, uralkodóosztály-csereberéktől sem kellett tartani.

Akkor még a mai helyzetképhez képest csodás világban éltünk, de mégis érezhető volt, néhány generáció a rövidebbet fogja húzni a politikai változások miatt! Az én generációm az első helyen szerepelt ebben a szereposztásban.

Ezért volt hát a messzeség fontos tényező.

Akkor még nem gondoltam arra, hogy ez a messzeség vissza is üt egyben, hiszen szeretteimtől, a múltamtól és mindentől, amit addig szerettem, irdatlan messzire kerülök.

Én, aki – hamarosan kiderült – nagyon is hely- függő és nagyon is a régihez ragaszkodó típus vagyok.

Én levegőt akartam a gyerekemnek!

6. részlet

A fiam, éveken át kruppos volt, számtalan olyan téli esténk és éjjelünk volt, amikor a gyerek levegő után zihálva állt a hideg téli éjjelen a nyitott ablaknál, és nem értette, miért nincs levegője.

Én levegőt akartam a gyerekemnek!

Talán az az éjszaka volt az egyik indíték, egy kezdőlökés, amikor a galériáról leszólt egy rohamot követően, és azt suttopta nekem: „Anyuci, nem akarok meghalni!” Rémes, nem? **Hát hogyan akartam volna a zajos, piszkos belvárosi életből egy – a képek után ítélve – a tenger és az óceán által tisztított levegőjű országot**, ahol a környezetvédelem mindenekfelett, és ahol Ádámnak nem kell csillapíthatatlan köhögés közben levegőről ábrándoznia! Már nem is tudom, de tudat alatt biztosan ez is benne volt a „házépítésemben”.

Ez tehát a második indok!

A harmadik indok pedig? Ádám diszlexiás. Illetve annak is egy talán megfoghatatlanabb variációja, a diszkalkulia, vagyis a számolási, avagy számfogalmi zavar.

Édes Mackóm, Boldogságom kútforrása, Életem értelme, Arany mandulavirágom, mind egy személyben, bizony nemhogy hadilábon állt a számokkal, de állandó hadban is. **A folytonos harcban a számok folyamatosan**

„lőtték” az először mit sem sejtő gyermekemet, majd amikor nyilvánvalóvá vált számára, hogy 10 db szám teljes összevisszaságban, de mégis szigorú hadrendben ellenségévé vált, megpróbálta felvenni a harcot, és küzdött, mint egy igazi vitéz.

Először utálatos volt és harsány, aztán harsány és utálatos. Először csak néhány gyerekkel, majd minddel, később a tanerőkkel is.

Öt meg hat, ez a számtani művelet rémes problematikát jelentett számára, mert mint később kiderült, a kezein látható 10 ujj, mint segédeszköz még érthető volt, de mi az, hogy tizenegy?

Az első osztály maga volt a Canossa-járás, nem értettem, mi van. Itt az én egyébként halálra kényeztetett fiam, Anya és Mama eddig mindentől megkímélt kedvence, és hiába minden, valami nagy baj van.

Vettem egy nagy levegőt, és kértem szülői joga egy vizsgálatot, hogy megtudjam, merre van előre, bármi is a baj, tudnom kell, hiszen úgy találhatok megoldást!

A vizsgálat mondta meg végül, de akkor már másodikos volt a gyermek, hogy itt egy számfogalmi zavarral küzdő, valaha koraszülöttként a világra jött gyerekkel állunk szemben.

Azokban az években gyerekcipőben járt kis hazánkban ennek a felismerése, de még inkább a megoldása.

Ma már tudom, amikor az iskola előtti évben kötelező jelleggel óvodába adtuk őt, és hallottuk az óvónő intelmeit, jobban oda kellett volna figyelni! A gyerek nem tudott finom mozdulatokat, nem legózott, nem tudta fűzni a cipőjét, nem váltott léptekkel haladt a lépcsőn, ezer és ezer jele annak, diszlexiagyanyús.

Próbáltunk iskolát váltani, még rosszabbat tettem. Ádám kedvelte a zenét, zsenge kora ellenére különösen kedvelte a komolyzenét, így egy olyan iskola ének tagozatos osztályába írtam, ahol, mint kiderült, a gyerekek a színházak zenés darabjaihoz adják a gyerek-statisztériát. Mint minden ilyen helyzetben, a gyerekeknek a tanuláson túl teljesíteni kellett a próbákon, az előadásokon, de elsősorban az iskolában.

Persze szegény gyermekem kilógott innen is, sőt ha lehet, innen még inkább!

Csupa szerepelni, sőt kitűnni vágyó, jó tanuló, hullámos hajú csodakislány és magabiztos tartású csodagyerek között téblábolt az enyém. Szép volt, mint

mindig, de sem a tanulás, sem a magabiztosság tekintetében nem állt valami fényesen!

A gyerektársadalom nagyon durva és kegyetlen. Úgy tud kiközösíteni, hogy nincs az a jóságos tanító néni, aki ezt el tudná feledtetni a gyerekekkel.

És ha csak a gyerekek! Ma is a hátamban érzem azt a lenéző tekintetet és semmibe vevő magatartást, amivel néhány anyuka és apuka adta a tudtomra, hogy tudják, baj van a gyerekekkel!

A hely és az alkalom, ahol, és amikor ezt tudtomra adták, egy anyák napi ünnepség volt! Intelligens emberek intelligens reakciója, melynek lényege talán az lehetett, hogy csodás tehetségű gyermekük zsenije nem tud elég magasan szárnyalni, ha az én gyerekekkel kényszerül egy osztályba járni.

Akkor döbbsentem rá, mit él át az én gyerekem nap mint nap ebben a kiválasztott gyerekközösségekben. Mondanom se kell, iskolát váltottunk, és azután még egyszer.

Én magam vagyok az oka az elégedetlenségemnek.

7. részlet

Közben sokat megtudtam erről a diszkalkulia mumusról, hogy milyen szépen át lehet lendülni a kezdeti szakaszon, ha értő kézbe kerül az ilyen gyerek, ha időben felismerik, és szakpedagógus tanítja. Hiszen az első két-három év a kritikus, mert velük másképpen, más módon kell elfogadtatni, megértetni a számok világát. Sosem lesznek matekzsenik, sőt felmentést kaphatnak e tárgyból, még érettségig is, de ezek azok a gyerekek, akik szinte kivétel nélkül valami másban külön- legeset tudnak nyújtani.

Akkoriban, egy hetvenes évekbeli amerikai filmet látva, ahol a diszlexia problémáját dolgozták fel, **rájöttem, a gyerekem kisiskoláskora ment rá arra, hogy nálunk ilyen gyerekcipőben járt ez az egész.**

Ráadásul látva gyerekeket, aki a növények és állatok világát lassan többre tartotta az emberekénél, és igen jól megvolt velük, szóval arra gondoltam, bármilyen szinten is, de **Ausztrália a maga lehetőségeivel az én természetet kedvelő és értő gyerekeknek mindenképpen ad majd jövőképet, tanulási lehetőséget és később megélhetést.**

Vegyünk tehát egy országot, ahol a tolerancia minden tekintetben magas színvonalú, ahol a gyerek élete, növekedése, taníttatása a legelső helyen szerepel az ország életében!

Vágytam egy helyre, ahol – mint később láttam is – nem gerincferdült kisiskolások baktatnak lógó orral a tonnás táskával a hátukon, hanem vidáman, egy kis füzettel érkeznek, és egész nap a jó levegőn tanórát tanórába öltve, nevetgélve okulnak a világ dolgain. Aztán amikor eljön az idő, és a gyerek belép abba a korba, amikor valóban ne- kifoghatnak ő és a tanárai a komoly munkának, akkor hajrá! De addig? **Boldog gyerekkor, testben és lélekben egészséges gyerekekkel!**

Kint élő magyarjaim anno sokat csepiülték ezt az oktatási rendszert, mondván, mennyivel jobb a magyar! Döntse el mindenki maga!

Negyedik indokként jöhet a privát életem!

Romokban hevert, mint általában, és ez ma sincsen másképp. De akkor úgy éreztem, rosszabb már nem lehet (dehogynem!), és eljött a perc, hogy ezen változtassunk.

Éppen egy hároméves barátkozást követő szakításon voltam túl, mely szakítás rosszul is esett, meg nem is! Éreztem és tudtam, a pasi túlhaladt rajtam, úgy értem, olyan karriert fog pillanatokon belül befutni, ahol nekem nem lesz helyem mellette. Jóslatom bevált, mert mint évek múlva kiderült, tényleg úgy volt, ahogyan gondoltam. Előbb hosszú magányra volt szüksége, hogy a karrierét befussa, majd egyszer csak a negyvenes éveiben beújíttott egy huszonévest, aki elég bohó és hobó volt hozzá, de ugyanakkor elég karrierista is. Mindenki a helyére került tehát, de nekem akkor egy ideig nehéz volt megemésztenem.

Éppen emésztettem, amikor tehát negyedik indokként megfogalmazódott, hogy **én, aki egy országon belül se voltam képes megtalálni a párom, majd egy távoli kontinensen fogom felkutatni a nagy „Ő”-t!**

Nem kis vállalkozás, de a privát élet rendezése, a cél és egyben vágy, hogy végre egy család legyünk Ádám, én és egy harmadik személy, ez mindenképpen dicséretes volt, és elég indok is. **Azzal a ténnyel azonban, hogy a megismerkedés lehetősége ilyen irdatlan távolságból szinte a nullával egyenlő, nem számoltam.**

Sem akkor, sem később! Egyszerűen nem voltam hajlandó tudomásul venni sok más sem, mert annyira akartam ezt a dolgot, ezt a kitelepülést, ezt a hazacserét, ezt a sikeres ausztrál életet!

Márai könyvét adta a kezembe egy kolléganőm, és abban olvastam néhány sort, melynek az a lényege, **hogyan nem a hely és nem a személyek, hanem én magam vagyok az oka az elégedetlenségemnek.** Így hát sem a hely megváltoztatásával, sem pedig a személyek cseréjével nem leszek sem boldogabb, sem elégedettebb ember.

Azonban sem írók, se családtagok, sem barátok nem vették ki a kezemből az útlevelet, sem a repülőjegy árát, sem a bőröndjeimet.

Hétszer nem vették ki, hétszer vágtam neki mindig más indokkal, néha más szereplőkkel. Persze, hogy vehette volna bárki is ki a kezemből az útlevelet meg a pénzt és a bőröndöt, ha a gyerekeim szava nem volt elég sosem! Hiába mondta, nem jó, újra és újra nekilódultam.

Pedig Ádám elég jó „megmondó”, ma már figyelek rá, igaz, most se mindig.

Aztán itt volt egy ötödik indok, a „Nagy durranás”!

8. részlet

Aztán itt volt egy ötödik indok, a „Nagy durranás”! Hát igen! Az vesse rám az első követ, aki nem akart még soha egy amolyan igazi „Nagy durranás”-t, melyben ő a főszereplő, melynek végén, akár egy filmben, fantasztikus tud alakítani. Nos, én is felépítettem a magam házára, a magam filmjét is.

Persze én voltam a főszereplő. Negyvenes éveim elején, még kapós „asszonyka”, elég jó külsővel, relatíve rendezett háttérrel, szóval erőm teljében készültem a nagy szerepre.

Szereplők és a helyszín kiválasztva. **A rendező, na igen, a rendezővel nem számoltam! A neve: Élet! Igen, ő az, aki a legjobb és egyben a leggonoszabb rendező.** Olyan eseményeket csempészett a filmbe, amire nem is gondolnánk, olyat csavarított a forgatókönyvön néha, hogy a nézők hátrahőköltek a székeikben, hát még mekkorát hőköltek maguk a színészek! Legfőképpen ugye a főszereplő! És mert ezt a szerepet magamra osztottam, hőkölésben nem volt hiány!

Velem együtt hőkölt a családom, barátaim, kollégák, az ismerősök, és nem utolsósorban a kiválasztottak, a pasik!

Visszapödörve az elvesztett fonalat, a konzulátus által megadott ausztrál magyar újságnak megcímeztem egy levelet, és kértem, a levélben található kis hirdetémyemet adja közzé. Nem is tudom, komolyan gondoltam-e, valahogy úgy éreztem, mért is ne jelenne meg az a néhány sor. És valóban. Már nem emlékszem pontosan, de arra kértem kint élő kedves magyarokat, hogy írjanak nekem, segítsenek nekem megismerni azt a távoli földrészt, és végezetül leheljenek bele a borítékba egy kis meleget, hogy eljusson a februári csatakos, hideg Budapestre.

Amikor idáig eljutottam, még nem tudtam, mit is fog jelenteni nekem ez az ország, különösen, ha lesz alkalmam a földjére lépni!

Mert milyen is Ausztrália? **Ha férfiként szeretném aposztrofálni, egy magas, jóvágású – és milyen jó helyen van az a vágás! –, kék vagy zöld vagy kékeszöld szemű, izmos, vállas, bronzbarnára sült pasi, kerek fenékkal és szőrös mellkassal.** Na ugye! Ezért azért már sok mindenre képes lehet az ember lánya! Hallatán az emberek szeme felcsillan. „Óóó – mondják –, maga ott járt?” Vagy „Óóóó” – mondják –, maga oda megy?” Képek jelennek meg az emberek szeme előtt! Kék habokon suhanó szörfös fiatalok. **Érdekes, hogy pocakos, alacsony, görbe lábú ötvenes kezdők sosem jelennek meg az emberek lel- ki szemei előtt.**

Édes kis koalámackók (melyek közlről rém büdösek tudnak lenni, ahogy maguk alá csurrantanak, ráadásul dús bundájuk magába szippantja az orrfacsaró szagot), kedvesen ugrádozó seprűs szempillájú kenguruk (melyeket időszakonként direkt ezért megfizetett vadászok lőnek halomra, mert a cuki kenguruk túl sokan vannak), szóval ilyesféle képek jutnak eszükbe az embereknek az említett országról. No de ott vannak a hús habok és hullámok, melyek a nyílt óceán felől kergetik egymást a part felé.

De vigyázat, mert a város nevezetessége, a Bondi Beach hullámai úgy szippantanak be, ha nem vigyázol, mint egy habcsókot, vagy olyan hirtelen sodornak el, hogy aztán győzzenek kihalászni.

Minden követ megmozgattam, hogy ott élhessek!

9. részlet

Szóval, a képeken minden szép, és a valóságban sincsen másképp! Mindenesetre tény, ahogyan leszáll az emberrel a gép, máris úgy érzi, megváltozott az élete, ő maga is; minden, ami eddig volt, csak a szürke múlt, és íme, itt a szikrázó jövő.

Itt fordulhat elő, hogy **a negyvenfokos karácsonyi ünnepek idején az izzadságban úszó kínai boltos neked, magyarnak, angolul kellemes ünnepeket kíván, vagy az indiai postai alkalmazott macedónnak néz a görög pólód láttán.**

Csak itt lehet, hogy a japán megtartja az állampolgárságát, mert igaz, hogy itt jobb élni, mint odahaza, de a japán önértet, az mégis japán önértet. Itt lehet az, hogy a bankban aboriginal – őslakos – ügyintéző fogad, amitől a szád tátva marad, mert ez nem kimondottan jellemző az országra.

Az őslakókat inkább tarka ruhákban, kissé álom- és sok esetben szeszittasan látod, amint ódöngnek a turisták által látogatott helyeken, vagy beljebb az ország szárazabb részein, ahova a fehér ember már nem szívesen teszi be a lábát. Ott aztán mintha ezer évek el se teltek volna, vidáman esznek-isznak, nem törődve azzal, hogy őket és földjüket több mint 200 évvel ezelőtt az angolok meghódították.

Tojnak rá, maradtak ugyanazok a szabad emberek, akik a maguk énekét kántálva, hónuk alatt egy dijereedoo-val, átslattyogják az életüket, különösebb bajok és problémák, no és mindenféle stressz nélkül. **(Megjegyzem, vizsgálta-e már valaki, hogy miért hasonlít egymáshoz annyira az ausztrál őslakók dijereedoo nevezetű, fából készült fúvós hangszere és a magyar doromb hangja? Húú, most a magyarkutatók nagyot koppintának a fejemre!!!)**

Egyre jobban irigylem az abókat, igaz, ők viszont egyre többet és hangosabban hívják fel arra a figyelmet, hogy végül is ez az ő földjük. Teszik ezt ott, ahol leginkább felfigyelnek rájuk! A Parlament előtt Canberrában.

No és az is itt fordulhat elő, hogy a két város – Sydney és Melbourne – versengése közepette az ország, megunván az örökös versengést, egyszerűen megépít egy fővárost. Gyönyörűt, tervezettet, szimmetrikust. **Benne két Parlament. Az első a régi, az angol mintára épült, amelyet kinőttek, mint egy**

kabátot. Így megépítették a másodikat, a nagyot, mit nagyot, a nagyon nagyot, amely modern és különleges. Nekem a régi jobban tetszik!

Ez az az ország, ahol mindenki egyforma. Ahol a hétféle zöldség- és gyümölcs piacon, akár a népviseletbe öltözött arab, akár a rengeteg ázsiai vagy ugyanannyi fehér, egy emberként válogat, és hurcolja kis és nagy autókba haza doboz- és zsákszámra a lédús gyümölcsöt és az ezerféle zöldséget, fűszerféléket, magvakat, zöldséget, miegyebet.

Egyébként ez az a piac, ahol aztán a szájtáti turista beszerezheti az ajándéknak és a magának szánt szuvenír hegyeket. **Koalás szatyor és szőrös pénztárca, operaház naplemente tálcán, kulcs- tartók és pólók, és elmondani is sok, mi minden Ausztrália jelképeivel.** Mindenhol koala, kenguru, emu és wombat, Operaház és Harbour Bridge, óceánparti kép, szörfözővel és a nélkül.

Ez az az ország, ahol ha a tömegben valaki a másik lábára lép, nem kezdi el szidni annak összes felmenőjét, hanem kedvesen azt rebegi: „Sorry!” Különben pedig nem tapossák le a lábad egyáltalán! Ez az az ország, ahol ha buszra szállsz, a sofőrtől kell jegyet venni, addig beljebb sem mehetsz, de mögötted türelmesen topognak a többiek, várva a sorukra. Sehol egy durva megjegyzés vagy egy „na menjen már, maga lassú tevé!” kezdetű mondat.

Ez az az ország, ahol ha egy anyuka kísétál az ovi uszodájából a csemetével, a csemete mezítláb közlekedik, hátára terített kis törülközőjével, mert a járda olyan tiszta. (Na jó, ez nem értendő a belvárosra!)

Igaz, ez az az ország, ahol a jól megtermett csótányokat és ugyanennek kisebb, barna változatát egyszerűen nem lehet kiirtani. Így aztán, ha a háziasszony kikocog a teraszra, hogy dús levelű virágait meglocsolja, hangos sivalkodás közepette rohan vissza a lakásba, mert a cserép megmozdult! Alóla, mellőle vagy belőle rohannak elő a randa, fekete bogarak, és futnak a szélrózsa bármely irányába. Mindkét bogárka tud repülni, így aztán... Azonban az ausztrálok nagy része oda se bojszint, és a visító európaiakat megmosolyogják, majd hanyag eleganciával rátaposnak egy arra futó cocoroachra. Brrrr!

No és ez az az ország, ahol talán a világ legtöbb és legszínesebb és legfeketébb és legmérgezőbb pókja található. Egy anakrofóbiásnak igazi felüdülés! **A kis fekete özvegytől kezdve, ami ha megcsíp, neked annyi, és a szép félökölnyi színes csodáig, aminek látványától minden jóérezésű nő a falnak szalad, és világgá fut. Így, ebben a sorrendben.**

Ez az az ország, ahol a természetvédelem mindenekfelett, és az ember védelme nemkülönben! Elsősorban az emberpalánta védelme. Ha az anyuka elválk a férjtől, de az nem hajlandó gyerektartást adni, vagy nem elegendőt, az állam

gondoskodik arról, hogy az anyuka és a gyerekek megfelelő körülmények között éljenek. A megfelelő körülmény pedig legrosszabb esetben is az, amelyért kis hazánkban 9 órát kell eltölteni egy adott munkahelyen a hónap minden munkanapján.

Ez az az ország, amelyben a világon a legtöbb, mondhatni majdnem a világ összes opálját bányásszák a föld mélyéről. **Mi az opál? Drágakő! Olyan, amelyet az európaiak alig ismernek. Gyönyörű színekben, kékben, zöldben, pirosban pompázik, és ha ez a három szín egy kőben látható, hát az akkor... nagyon drága!** Bezzeg az ázsiaiak. Ők imádják, veszik, mint a cukrot!

Ez az az ország, ahol a világ legmeghatározóbb operaháza látható. Nem biztos, hogy a legszebb, de a legvonzóbb! Na persze, hiszen melyik operaház épült ilyen csodálatos természeti környezetben? A formája sokak szerint kagylót, mások szerint vitorlást szimbolizál. A közvetlen közelében azonban mindössze egy óriási lépcsősor és hatalmas kővitorlák elege. Viszont a lépcsőkön felmászni és körbejárni, a panorámában gyönyörködni, a lépcsőin leülni és gondolkodni múlton és jövőn... az maga a megvalósult nirvána.

Na és ott a híd! Mindenki Harbour Bridge-e. A már több sorral fentebb emlegetett nő számtalanszor átment rajta vonattal, autóval, és mindig ugyanaz a sóhaj hagyta el a száját! Róla nézve a táj örület, mellőle nézve pedig maga a híd örület! Csoda ez az ország, hiába, no! Ezerszer lehetnék itt, ezerszer szállhatnék le és fel a szinte tengerre épült reptéren, sosem unnam meg! Ott akartam élni!

Minden követ megmozgattam, hogy ott élhessek!

Aztán minden alkalommal visszamenekültem. **Ide, ahol nincsen tenger, nemhogy óceán, ahol mindig a lábamra lépnek, és sosem mondják, hogy „bocs!”.** Ide, ahol nehéz megélni, és ahol nem süt mindig a nap.

Sosem vártam meg azt, amikor a tipikus honvágyérzések gyengülni kezdenek.

10. részlet

Hosszú és tanulságos jövés-menéseim közepette arra jöttem rá, hogy kétféle embertípus létezik. Már ami az idegenben, vagyis külföldön való megtelepedést illeti!

Az egyik – és ilyenhez is volt szerencsém – megrázza magát, és akár a hozzám hasonló életkorban is, hátrahagyva országot, várost, emlékeket, gyereket, boldog futással rohan a világ másik végére, ahol aztán akár egy önmagát programozott robot, kezdi felépíteni magát, és a körülményeit. Araszolva, lassanként, de meg nem hátrálva, keményen és határozottan.

A másik típus – és ehhez is volt szerencsém, jómagam személyében – már letelepedése második hetében, elfeledve érkezésének tulajdonképpeni célját, akár egy turista, a szuvenírboltokat veszi célba, és szerettei ajándékozásán töri az agyát. Aztán a harmadik héten, a csodás ország csodás látnivalóinak megtekintése utáni napon, rátapad az internetre, és a magyar tv adását keresi, a magyar rádiót akarja hallgatni, keresi, melyik újságosnál kapni a kinti magyar újságot, az addig napi hat levél helyett 16 levelet kezd írni haza, és vágyakozva néz a bőröndjeire.

Az első típus a nagy túlélő. Őt nem zavarják a hazája és a célország közötti különbségek, az, hogy a személye által meghódított országban más nyelven karattyolnak, az, hogy nem tudja, jobbra vagy balra forduljon-e, az, hogy az autóba nem azon az oldalon kell beülni, ha vezetni akar, mint amit eddig megszokott! Igazi túlélőként zavarmentesen bámulja a tv-ben a híreket, ahol idegen ember idegen hírekről beszél.

Nem zavarja, ha az ország egyik legégetőbb problémája az, hogy az ideai banántermés a rossz idő miatt gyatra, és importálni kell. Meg sem lepődik, hogy az állatkertben a kenguru mindennapos, hogy a szomszéd jobbról és balról is ázsiai. **Ez egy túlélőfajta, aki nem vágyik haza.**

Ugyanakkor vannak, akik bár nem jönnek haza, vagy csak nagyon ritkán, de érdekli őket, mi folyik a hátrahagyott országban. Hangos kritikával illetik az ország politikáját, a benne élő embereket, a múltat és jelent, miközben elfelejtik, hogy pont abban az országban szerezték meg a diplomájukat, és ott sikerült vezető állásba kerülniük, amiből vették azt a jó kis házat, amiből aztán sikerült letelepedniük külhonban.

Aztán boldog és büszke ausztrálként lepocskondiázzák azt, ami az óhazában maradt vagy épült, vagy egyszerűen nem vesznek róla tudomást. Lélekben megszűntek magyarnak lenni, igaz, hogy a magyar útlevelekre azért igényt tartanak. Jó, ők a túlélők, ahogyan mondtam!

Itt vagyok én, a nem túlélő típus. Nekem minden vacak kis tárgy és helyszín, minden pici emlék fontosabb volt a csodálatos óceánnál és annál a földnél, amire negyvenes éveimet feltettem, mindenemet feláldozva! **Az ilyen ember egy módon tud csak megragadni az új helyén, ha olyan megértő és szerető**

társra talál, aki átsegíti ezeken a holtponatokon a maga csendes, de határozott, intelligens módján.

Én ennek híján voltam minden alkalommal. De sok más egyéb tulajdonságnak és tudásnak is híján voltam magam is. Ezekre a nagy tapasztalásokra már csak akkor jön rá az ember, ha megjárta a hadak útját. Én megjártam.

Olyan nő vagyok, aki nem tud egyedül élni, még a hazájában sem, hát még idegenben. Igaz, ez a mondat lassan idejétmúlt, hiszen eljött a perc, hogy talán már csak és kizárólag egyedül tudok élni. Ráadásul elképzelni sem tudom, hogy egy vadidegen ország vadidegen városában egyedül ébredjek, és magam találjam ki, hogyan és merre lépjek, kinek mit mondjak, egyáltalán mit kezdjek magammal.

Nem vagyok jó természetű. **Sosem vártam meg azt, amikor a tipikus honvágyérzések gyengülni kezdenek. A honvágy az ilyen típusú embernél sosem múlik, de talán gyengülhet.** Sosem vártam ki, hogy a hírek az idegen országban is mondjanak nekem valamit, és ne csak ismeretlen figurák és helyszínek halmaza legyen.

Akkor meg hogyan mertem belevágni, és nem is egyszer!? Egy ember életében számtalan olyan fordulat állhat be, amely a későbbiekben hatással lesz a jövőjére. Mit a jövőjére?! A személyiségére, a természetére, a viselkedésére, az emberekkel való kapcsolatára, és mert rólam, vagyis egy nőről van szó, a férfiakhoz való viszonyára! Ausztrália amellet, hogy számomra szinte egy szeretett személyt jelent, valójában férfiakhoz kötődik, mint minden egyéb fontos esemény a felnőttkori életemben s talán még az előtt is.

Hosszú, tanulságos történet. Ebbe kezdtem bele, de nem mindig lesz csak Ausztráliáról szó. Sőt! Rá kellett jönnöm, ahhoz, hogy hét alkalommal kimenjek, és hét alkalommal vissza is jöjsek, mindenféle hivatalos papírral a zsebemben, többnek kellett történnie, mint kétszer hét ide-odautazás. Ezért elkezdtem morfondírozni...

<https://www.facebook.com/lebloggoltam/>